

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ Ε.Ε.Λ.Κ.Α

Παροικιακή Λογοτεχνία

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΑΙ Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΡΟΡΡΗΣ

Γυρισμός

Καθισμένη σε ένα βράχο στο ανηφορικό δρομάκι στην πλαγιά του βουνού, κοίταζα κάτω τον καταπράσινο κάμφο, που έμοιαζε σαν ακριβό μεταξένιο χαλί. Ρίγησα από την ομορφιά, και τα πολλά χρώματα του. Νόμιζα πως ονειρευόμουν.

Οχι δεν ονειρευόμουν. Ξαναβρέθηκα και πάλι στο όμορφο χωριό μου, που είναι κτισμένο στους πρόποδες ενός ήμερου βουνού. Το άρωμα του πεύκου, της ακακίας και των άλλων αγριολούλουδων, το ανοιξιάτικο αεράκι το έπαιρνε και το σκορπούσε παντού, όπου γινόταν ένα πάντρεμα από αρώματα.

Ήταν μια γλυκιά ανοιξιάτικη μέρα του Μάη. Οι ροδιές ανθισμένες με τα φλογερά κόκκινα λουλούδια τους, τα κίτρινα σπάρτα, οι παπαρούνες, οι ανεμώνες, τα άνθη από τα γαϊδουράγκαθα, οι κίτρινες και άσπρες μαργαρίτες, με είχαν ξετρελάνει.

Σκεπτόμουν τι ευλογημένος τόπος! Πόσο απλόχερα σκόρπισε ο Θεός την ομορφιά! Το πράσινο, τα νερά... Μόνο η πηγή του χωριού είχε στερέψει, όχι από τη φύση, αλλά από τις πολλές γεωτρήσεις. Κάποτε έτρεχε το παγωμένο

νερό, κόσμος ερχόταν από τα γύρω χωριά, και κάτω από το γεροπλάτανο, απολάμβαναν τη δροσιά της.

Για μια στιγμή, γύρισα πίσω στο παρελθόν, στα παιδικά μου χρόνια. Έφερα μπροστά μου το δάσος με τις ροδιές, που πολλές φορές γινόταν ο κρυψώνας μου, όταν με κυνηγούσε η μαμά για κάποια ζημιά.

Ωραία χρόνια, ξένοιαστα. Κοιτώντας τον κάμπο θυμήθηκα τις Πρωτομαγίες, που έτρεχα πρωί-πρωί με τις φίλες μου να μαζεύουμε αγριολούλουδα για το στεφάνι του Μάη. Στους δρόμους γύρω από τα κτήματα μωσοχυμίζαν τα ανθισμένα Οία. Χαρά Θεού. Η φύση φορούσε τα γιορτινά της.

Θυμήθηκα το κτήμα μας με τις μηλιές, τις ροδακινιές, τα σιταροχώραφα, τις καλαμποκιές. Οι γονείς μου φύτευαν και καρπουζιές ανάμεσά τους, που έκαναν κάτι καρπούζια!!! Ψάχναμε με τα αδέρφια μου ποιος θα βρει το πιο μεγάλο. Και τα βράδια κυνηγώντας τις πυγολαμπίδες ψάχναμε και για κανένα γρύλο που μας ξεκούφαινε με τη φωνή του.

Το περιβόλι της μαμάς ήταν ένα μικρός παραδείσος. Και τι δεν είχε μέσα. Συκιές, κερασιές, βυσιινιές, ροδιές, κληματαριές, λωτούς, ακτινίδια, όλα τα χόρτα και τα λαχανικά. Γύρω από το περιβόλι,

πασχαλιές, τριανταφυλλιές, ζουμπούλια νάρκισσοι, και ένα σωρό πολύχρωμα λουλούδια που έμειναν ανεξίτηλα στο μυαλό μου. Όπως τα μωβ και άσπρα κυκλάμινα κάθε φθινόπωρο. Το χαμομήλι, αχ αυτό το χαμομήλι, τρυπούσε τα ρουθούνια το άρωμά του.

Συγκινήθηκα. Μου έλειψαν όλα αυτά. Ένωσα τα δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά μου. Ο μπαμπάς δεν υπάρχει πια, έφυγε για το ταξίδι που όλοι θα κάνουμε μια μέρα. Και η μαμά σε ένα γηροκομείο ανήμπορη πια, μακριά από το αγαπημένο της περιβόλι, τον επίγειο παράδεισο της.

Σηκώθηκα και άρχισα να κατηφορίζω το δρομάκι του βουνού, πηγαίνοντας στο πατρικό μου. Δεν ήταν το ίδιο, δεν θέλησα να μείνω περισσότερο, όλα ήταν αλλιώς για μένα πια, και ας ήταν ίδια...

Πήρα μια βαθιά αναπνοή σήκωσα το κεφάλι ψηλά και είπα: Η ζωή συνεχίζεται με διαφορετικές εικόνες από τώρα και στο εξής. Συνήλθα. Αποχαιρέτησα νοερά το χωριό μου και πήρα το δρόμο του γυρισμού...

Αντίο χωριουδάκι μου, αντίο πατρικό μου!

Αναστασία Ακριτίδου
Σύνδεσ 14/2/2009

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ!

Μικρήν ζωήν διαβαίνουμεν
Κι ας φαίνεται μεγάλη!
Κίνηση – δημιούργημα,
Πρέπει να'ναι λειτουργημα
Μέσα στην βιοπάλη.

Το πέρασμά μας μη φύγει
Απ' την ζωήν χαμένον!
Πίσω να μένει – να γελά,
για πάντα να φεγγοβολά
στον κόσμον δοξασμένον.

Η δράση μας μες την ζωήν
Γεννά πολλές αξίες!
Δίδει μεγάλο – το παρών,
στ' ωραίον και ιδανικόν
Κι όχι φιλοδοξίες.

Ν' αομέξουμε στα μάτια μας
φως απ' την οικουμένη!
Κι έτσι, μ' αυτήν την αντοχή,
θα ελευθερωθεί η ψυχή
Που' ναι φυλακισμένη.

Πολύκαρπος Αγαθοκλέους
– Λόντος

Σύνδεσ 10/2/08

Τρέξτε να προλάβετε!

Μια υπενθύμιση για όσους δεν πήγαν στις παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης Αυστραλίας να δουν τη θαυμάσια παραγωγή του έργου του Άρθουρ Μίλερ «Ήσαν όλοι τους παιδιά μου»: Οι τελευταίες παραστάσεις δίδονται αύριο Παρασκευή 3 Απριλίου στις 8μ.μ, Σάββατο 4 Απριλίου στις 8μ.μ. και την Κυριακή 5 Απριλίου στις 6μ.μ. δίδεται η τελευταία παράσταση. Όσοι πιστοί και φιλότεχνοι προσέλθετε!

Και μια λεπτομέρεια: Το περασμένο Σάββατο παρακολούθησαν την παράσταση το προξενικό ζεύγος μαζί με αρκετούς φίλους τους.

Στο σημείο του μονολόγου του Τζο Κέλερ που λέει: «...όλοι οι μεγαλύτεροι απατεώνες, γίνονται Πρεσβυτέτες...» έσκυφα να δω την αντίδραση. Ο κ. Τόλιος δεν έσπασε ματόκλαδο ενώ η κα. Τόλιου μειδίασε και έγερσε και κάτι είπε στην παρακαθήμενή της. Απτά μαθήματα διπλωματίας!

Τηλεφωνήστε για εισιτήρια:
Μέλω 9519 8104, Έβελιν 0413 989907